

skeligt at etablere nye institutter, hvilket kunne være tilfældet ved et for højt krav.

Det bemærkes, at i Vesttyskland, hvis realkreditmarked kommer det danske system nærmest, er minimumsegenkapitalkravet 50 mill. DM, eller knap 200 mill. kr.

Reglerne om godkendelse vedrører alene institutter, der etableres her i landet som selvstændige realkreditinstitutter. Udenlandske institutter kan uden dansk godkendelse udøve realkreditvirksomhed her i landet gennem en filial eller i form af grænseoverskridende tjenesteydelser. Lovforslaget fastsætter en række betingelser, før at udenlandske kreditinstitutter kan udøve realkreditvirksomhed her i landet. Herved sikres, at der ikke udstedes realkreditobligationer her i landet med ringere sikkerhed end realkreditobligationer udstedt af danske realkreditinstitutter. Dette er et led i en beskyttelse af betegnelsen realkreditobligationer.

Udenlandske kreditinstitutters adgang til at udøve realkreditvirksomhed her i landet berører ikke den eneret til at yde realkreditlån i 2. laget i større industri- og håndværksejendomme og landbrugsejendomme, som Industriens Realkreditfond henholdsvis Dansk Landbrugs Realkreditfond har ifølge den gældende lovgivning. Ifølge den gældende realkreditlov har Industriens Realkreditfond eneret til at yde lån i større industri- og håndværksejendomme i intervallet mellem 35 og 60 pct. af ejendommens værdi. Dansk Landbrugs Realkreditfond har tilsvarende ifølge lov om et finansieringsinstitut for landbrug m.v. eneret til at yde lån i landbrugsejendomme i intervallet mellem 45 og 70 pct. af ejendommens værdi. Eneretten efter den gældende lovgivning omfatter alene lån mod pant i fast ejendom, der ydes på grundlag af obligationsudstedelse.

Industriens Realkreditfond og Dansk Landbrugs Realkreditfond er ikke omfattet af EF-direktiverne på området, idet de to institutter efter forslag fra dansk side i 1986 blev optaget på fortegnelsen i 1. samordningsdirektivs artikel 2, stk. 2, den såkaldte undtagelsesliste. Optagelsen på undtagelseslisten betyder dog ikke i sig selv, at Danmark fremover kan hindre andre institutter i at udstede realkreditobligationer som led i ydelse af realkreditlån i 2. laget i større industri- og håndværksejendomme samt landbrugsejendomme. Forslaget til 2. samordningsdirektiv forpligter imidlertid ikke medlemslandene til gensidigt at anerkende hinandens finansieringsteknikker på realkreditområdet. Et medlemsland kan ud fra hensynet til samfundsmæssige interesser fastsætte regler om de finansieringsteknikker, der benyttes ved realkreditvirksomhed i medlemslandet. De samfundsmæssige interesser i Industriens Realkredit-

fonds henholdsvis Dansk Landbrugs Realkreditfonds eneret til udstedelse af realkreditobligationer som led i ydelse af lån mod pant i fast ejendom i 2. laget vedrører især hensynet til realkreditobligationers sikkerhed, som kunne blive tilsidesat i tilfælde af almindelig konkurrence på værdiansættelse og låneudmåling i forbindelse med udlån i de nævnte typer ejendomme.

Ifølge redegørelsen 'Den fremtidige realkreditlovgivning' vil de to institutters eneret kunne opretholdes, hvis denne udtrykkeligt lovfæstes, hvilket er tilfældet med nærværende forslag og det samtidigt fremsatte ændringsforslag til lov om et finansieringsinstitut for landbrug m.v. Når denne forudsætning er opfyldt, er der ifølge redegørelsen ikke noget traktatmæssigt til hinder for at bringe Rom-traktatens artikel 90 i anvendelse på de to institutter og dermed sikre dem en særstilling i forhold til traktatens liberaliseringsbestemmelser.

Industriens Realkreditfonds eneret til at udstede realkreditobligationer som led i ydelse af realkreditlån i 2. laget formuleres udtrykkeligt i lovforslagets § 33, stk. 4. Lovforslaget giver således mulighed for at opretholde Industriens Realkreditfonds eneret, når adgangen til at etablere nye realkreditinstitutter og udøve grænseoverskridende realkreditvirksomhed fra udlandet liberaliseres. Tilsvarende gør sig gældende for Dansk Landbrugs Realkreditfond.

Det bemærkes, at lovforslaget ikke forhindrer udenlandske kreditinstitutter i at yde lån med pant i 2. laget i industri- og håndværksejendomme, hvis disse lån finansieres på anden vis end ved udstedelse af realkreditobligationer.

Ifølge lovforslaget skal nye realkreditinstitutter være organiseret som aktieselskaber. De eksisterende institutter kan dog fortsat være organiseret som hidtil.

Den gældende realkreditlov indeholder hjemmel til – og har gjort det siden 1970 – at realkreditinstitutter kan være organiseret som aktieselskaber.

Baggrunden for, at aktieselskabsformen anses for en særlig hensigtsmæssig virksomhedsform i fremtidens finansielle system, ligger især i tre forhold.

For det første indeholder aktieselskabsloven et klart selskabsretligt system, hvilket ud fra såvel privatretlige som offentligretlige – herunder tilsynsmæssige – synspunkter må betragtes som en klar fordel. Der opnås sikkerhed for, at en række hensyn til offentlighed og beskyttelse af mindretal, kreditorer og medarbejdere tilgodeses på en ligelig og forudberegnelig måde.

For det andet vil aktieselskabsformen – især hvis institutterne lader sig børsnotere – lette realkreditinstitutternes muligheder for løbende at få tilført ny